

A Fővárosi Ítéltábla a Kovács V. Gábor Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Molnár László Zsolt Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe) által képviselt I.rendű alperes neve(I. rendű alperes címe) I. rendű és II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. október 29. napján 25.G.44.685/2013/25. számon meghozott ítélete ellen az I.-II. rendű alperesek részéről 26. sorszám alatt előterjesztett és 28. sorszám alatt pontosított fellebbezés folytán a 2015. április 29. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. és II. r. alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen a felperes részére 85.000 (Nyolcvanötezer) forint + áfa másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint az I. r. és II. r. alperesek a társaság alapításától a felszámolás elrendeléséig, 2013. május 9-ig önálló cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezetői voltak a 2014. június hó 1. napjával törölt WS H Kft.-nek (továbbiakban: adós társaság).

Az adós társaság a 2010. évi mérlegadatok szerint 10.846.000 forint értékű eszközzel rendelkezett. A felperes 2010. február 15-én előterjesztett kérelmére indult eljárásban a felszámolás elrendeléséről szóló végzés közzétételére 2013. május 9-én került sor. A felszámolási eljárásban összesen 13.343.077 forint összegű hitelezői igény került nyilvántartásba vételre, amelyből a felperes hitelezői igénye 1.481.585 forint.

A II. r. alperes a 2011. szeptember 27-én küldött elektronikus levelében tájékoztatta az adós könyvelőjét, hogy az adós kis összegű internet és telefon számláit a 2011. szeptemberi adóhatósági inkasszóra tekintettel az I. r. alperes magánszámlájáról egyenlítették ki, míg a 2011. október 13-i levelében azt közölte, hogy az inkasszó „ellehetetleníti” a társaság működését, ezért részletfizetési kedvezmény engedélyezése iránti kérelem előterjesztése érdekében kérte a könyvelő segítségét. Az alperesek a 2011. évre vonatkozó beszámolót nem készítették el, azt nem tették közzé és határidőben nem helyezték letétbe. Az adós társaságnak 2011 decemberére 8.000.000 forint nagyságrendű kintlevősége keletkezett, amelynek behajtása érdekében az I. r. alperes ügyvédi tájékoztatást kért, azonban peres eljárást nem indított.

A felszámoló a 2013. május 22-i és július 26-i leveleiben felszólította az alpereseket, hogy a felszámolóval vegyék fel a kapcsolatot, valamint a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül készítsenek tevékenységet lezáró mérleget. Az alperesek a felszámoló felszólításait átvették, azonban az abban foglaltaknak nem tettek eleget, az előírt határidőben zárómérleget nem készítettek és a társaság vagyonát nem adták át. A Fővárosi Törvényszék a felszámoló kérelmére a 2014. április 4-én meghozott és 2014. június 1-jén jogerős 11.Fpk.01-2012-011155/19. számú végzésével a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezte és az adóst megszüntette. Az alperesek e végzés meghozatalát követően, jelen eljárás alatt 2014. április 10-én elkészítették és április 11-én közzétették a társaság 2011. és 2012. évre vonatkozó egyszerűsített éves beszámolóját, valamint a tevékenységet záró mérleget, továbbá az adós társaság könyvelője a társaság meghatározott iratait 2014. április 28-én átadta a felszámolónak.

A felperes keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére hivatkozással az alperesek egyetemleges felelőssége mellett annak megállapítását kérte, hogy az alperesek, mint az adós társaság volt vezető tisztségviselői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, 2011. december 31. napját követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el és ezáltal a társaság vagyona 10.846.000 forinttal csökkent. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 1.019.167 forint összegű vagyoni biztosíték nyújtására. A felperes előadta, hogy az adós társaságnak az adóhatóság felé 2011. évre 1.290.853 forint adótartozása keletkezett, amit az adóhatóság több alkalommal, részletekben inkasszó útján kísérelt meg beszedni a társaság pénzforgalmi bankszámlájáról. Álláspontja szerint a 2011 szeptemberében a könyvelővel folytatott elektronikus levelezés is az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét támasztja alá, hiszen kis összegű számlákat sem volt képes megfizetni az adóhatóság inkasszója miatt. Hivatkozott arra is, miszerint a 2011. évi beszámoló adatai is alátámasztják, hogy a társaság 2011. december végén fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, tekintettel arra, hogy az alperesek a beszámolóban feltüntetett 11.466.000 forint összegű követelés behajtása érdekében nem tettek meg minden tőlük elvárható intézkedést. Alperesek magatartása azért sem felel meg az adott helyzetben a vezető tisztséget betöltő személyektől elvárható gondosság követelményének, mert a 2011. és a 2012. évi beszámolót, valamint tevékenységet lezáró mérleget jelentős késéssel készítették el és helyezték letétbe, továbbá az iratadási kötelezettségüknek is csak ekkor, és részlegesen tettek eleget, így a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

Utalt rá, hogy tudomása szerint az alperesek működtetik a külföldi székhelyű W F Ltd. nevű gazdasági társaságot, amelynek tevékenysége megegyezik az adós társaságéval. Álláspontja szerint az alperesek az adós vagyonát ebbe a társaságba mentették át. Hangoztatta, hogy alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően olyan magatartást nem tanúsítottak, amely a társasági vagyon integritását biztosítaná és semmilyen intézkedést nem tettek a hitelezői követelések kielégíthetősége érdekében. A határidőn túl a felszámolónak átadott iratanyag hiányos volt, szerződéseket, bizonylatokat nem tartalmazott, ezért a számviteli nyilvántartásokban szereplő követelések érvényesíthetetlenek. A társasági vagyon csökkenése körében előadta, hogy megfelelő dokumentáció hiányában a társaság könyveiben kimutatott összesen 10.996.617 forint összegű követelés nem hajtható be, de utalt arra is, hogy az adós társaság 2011., 2012. és 2013. évi mérlegeinek vonatkozó adatai – az eszközök, valamint a saját tőke folyamatos csökkenése és a kötelezettségek növekedése alapján – összesen 20.244.000 forint vagyonsökkenést mutatnak.

Az alperesek érdemi védekezésükben a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérték.

Vitatták, hogy az adós társaság 2011 decemberében fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került volna. Előadták, az I. r. alperes 2013-ban szerzett arról tudomást arról, hogy 2010. évet követően a beszámoló közzétételi kötelezettségnek az adós társaság nem tett eleget. Kimentésként arra

hivatkoztak, hogy 2011-ben az adósnak különböző társaságokkal szemben közel 8 millió forint összegű követelése állt fenn, amelyek behajtása érdekében az I. r. alperes több ügyvéddel egyeztetett, azonban a tájékozódást követően likviditási probléma miatt nem volt lehetőség a peres eljárások megindítására. Álláspontjuk szerint „nem kötelezettsége a társaság ügyvezetőjének, hogy kétséges behajthatóságú követelések okán pereket indítson meg adósaival szemben, melynek költségeit a társaság nem, vagy csak aránytalan nehézségekkel tudja megelőlegezni”. A 2009-2010. évi veszteségek után az I. r. alperes 2011-ben az adós társaság fizetőképességének megőrzése érdekében az általa befizetett tagi kölcsönből 5.200.000 forint visszafizetését elengedte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. és a II. r. alperesek az adós volt vezető tisztségviselőiként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el és ezáltal a társasági vagyon 10.846.000 forinttal csökkent; ennek következtében az I. és a II. r. alperesek 10.846.000 forint erejéig egyetemleges kártérítési felelősséggel tartoznak az adós felszámolási eljárása során ki nem elégitett hitelezői követelésekért. Kötelezte a törvényszék az I. r. és a II. r. alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen 15 napon belül 1.019.167 forint vagyoni biztosítékot a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának letéti számlájára, valamint 15 napon belül a felperesnek 417.000 forint perköltséget.

A határozata indokolásában a törvényszék a jelen perben még alkalmazandó Gt. 30. § (3) bekezdésének, a Gt. 143. § (2)-(3) bekezdésének, a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjának, a Cstv. 33/A. § (1)-(2) bekezdésének, valamint a számviteli törvény 153. § (1) bekezdésének felhívását, és a bizonyítási teher ismertetését követően az alábbiakat állapította meg:

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének vizsgálata körében a rendelkezésre álló éves beszámolóban feltüntetett forgóeszközvagyont és a rövid lejáratú kötelezettségek összevetése alapján az adós társaság 2011-es évre vonatkozó beszámolójában a 11.505.000 forint forgóeszközzel szemben – melyből 11.466.000 forint a követelés és 39.000 forint a pénzeszköz – 6.924.000 forint rövid lejáratú kötelezettség állt szemben. Az alperesek e kintlevőség vonatkozásában maguk is úgy nyilatkoztak, hogy annak megtérülése „kétséges”, ezért a követelés a likviditási mutató szempontjából nem volt figyelembe vehető. Ezt alátámasztja alá az is, hogy 2012-re az adós társaság követelései csupán 8.000 forinttal csökkentek. A fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkeztét igazolja a 2011 szeptemberében a könyvelővel folytatott elektronikus levelezés is, mely szerint az adós társaság a kis összegű rezsizsámláit sem volt képes kiegyenlíteni a NAV inkasszó miatt. A mérlegadatokat egybevetése, az alpereseknek a megtérülés kétségességére vonatkozó nyilatkozata, valamint az elektronikus levelezés tartalma alapján az adós társaság legkésőbb 2011. december hó 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Az alperesek ezen időpontban előre látták, illetőleg ésszerűen előre kellett látniuk, hogy az adós társaság az esedékességgel nem lesz képes kiegyenlíteni a hitelezői követeléseket.

A törvényszék megállapította azt is, hogy az alperesek a számviteli törvény 153. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül nem tettek eleget a 2011. üzleti évre vonatkozó beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségüknek, valamint a Cstv. 31. § (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott határidőn belül a tevékenységet lezáró mérleg elkészítési kötelezettségüknek, ezért a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kellett. Az alperesek felhívás ellenére nem bizonyították, hogy vezető tisztségviselőként minden olyan szükséges intézkedést megtettek, amellyel a társaság gazdasági életéből történő jogszerű kivezetését és a meglévő vagyont megóvását elérhették annak szem előtt tartásával, hogy a társaság hitelezőinek követelései a lehető legnagyobb mértékben kielégítést nyerhessenek. Nem bizonyították továbbá azt sem, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, továbbá minden intézkedést megtettek az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedésének kezdeményezése érdekében. Az alperesek

által sem vitatottan a kintlévőségeik behajtása érdekében peres eljárást nem kezdeményeztek, míg a követelés behajtással kapcsolatos ügyvédi tájékoztatás kérése nyilvánvalóan nem tekinthető a felelősségüket kimentő magatartásnak. E körben eredménytelenül hivatkoztak arra is, hogy a követelések behajtása a társaság likviditási problémája miatt maradt el, ugyanis az adós társaság indokolt esetben illetékfeljegyzési jogban részesülhetett volna, így az eljárási illeték előzetes megfizetése nélkül is megkísérelhették volna jogosnak vélt követelésük behajtását.

Az alperesek a 2010. évi beszámolóban kimutatott 10.846.000 forint értékű eszközzel a felszámoló felhívása ellenére nem számoltak el, a társaság vagyonával, kintlévőségeivel kapcsolatban a felszámolási eljárás befejezéséig semmilyen nyilatkozatot nem tettek.

Rámutatott a törvényszék arra is, hogy a 2012. évi mérlegadatok szerint 2012. december 31-ére az adós társaság saját tőkéje -3.384.000 forintra csökkent, azonban a Gt. 143. § (3) bekezdésében meghatározott intézkedéseket az alperesek nem tették meg. Önmagában a tagi kölcsön elengedésére történő hivatkozás nem elegendő annak bizonyítására, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek csökkenése és a társasági vagyon integritásának megőrzése érdekében. Mindezekre figyelemmel a törvényszék megállapította, hogy az alperesek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a társaság vagyona a 2010. évi egyszerűsített éves beszámolóban kimutatott 10.846.000 forint értékű eszközzel megegyező mértékben csökkent.

A bizonyítási indítványok mellőzése körében a törvényszék rámutatott arra, hogy jelen eljárásnak nem volt tárgya a társaság felszámolójának eljárása, és a felek közötti jogvita a rendelkezésre álló adatok alapján eldönthető volt, így a felszámoló tanúkénti kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt elutasította. Mivel úgy ítélte meg, hogy a jogvita eldöntése szempontjából nem bír relevanciával az alperesek és a W F Ltd. kapcsolata sem, ezért a felperes e körben tett bizonyítási indítványait is elutasította.

A törvényszék a vagyoni biztosíték nyújtásáról a Cstv. 33/A. (2) bekezdése, míg a perköltség összegéről a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § a) pontja alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen az I. és a II. r. alperesek nyújtottak be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, valamint a vagyoni biztosíték megfizetésére kötelezés hatályon kívül helyezését, másodlagosan az alperesek mögöttes, egyetemleges felelősségének megállapítását a kereseti kérelemnek megfelelő összegben (1.019.167 forint) kérték, a perköltség összegének 30.000 forint összegre való mérséklése mellett.

Elsődleges fellebbezési kérelmükben hangsúlyozták, hogy az 5.200.000 forint tagi kölcsön elengedése bizonyítja, miszerint az alperesek minden lehetséges intézkedést megtettek a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Egyebekben – a csatolt levelezés szerint – megkísérelték a kintlévőségeik behajtását, az adósokat felszólították a tartozásuk megfizetésére, és ügyvédi irodáktól is árajánlatot kértek a peres eljárások megindítására. Mivel a jogszabályok nem írják elő az ügyvezetők részére a polgári jogszabályok naprakész ismeretét, ezért – álláspontjuk szerint – a törvényszéknek az illetékfeljegyzési jogos perlés lehetőségére történt utalása nem helytálló. Egyebekben az ügyvezető stratégiai döntéseinek kompetenciájába tartozik, hogy elévülési időn belül mikor érvényesíti jogi úton a jogosnak vélt követelését, illetve az is, hogy a társaság rendelkezésre álló eszközeit mire fordítja, ha nincs tudatában a társaság fizetéseképtelenségének. Feltételezték, hogy az elengedett tagi kölcsön a társaság fizetéseképtelenségét orvosolja, és a későbbiekben lehetőség nyílik a kintlévőségek peres úton való behajtására. Egyebekben vitatták, hogy a követelések behajtása iránti peres eljárások megindítása a hitelezők érdekeit szolgálta volna. Úgy vélték, hogy az általuk előadott bizonyítékok összessége alkalmas annak bizonyítására, hogy az ügyvezetői tisztséget betöltő személyektől elvárható minden lehetséges intézkedést megtettek a hitelezői veszteségek csökkentése, elkerülése érdekében.

A másodlagos jogorvoslati kérelmükben állították, hogy a törvényszék túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, amikor 10.846.000 forint vonatkozásában állapította meg az alperesek kártérítési felelősségét. A keresetből ugyanis nem állapítható meg, hogy a felperes a saját követelését meghaladó mértékben kérte volna az alperesek mögöttes felelősségének megállapítását. Erre vonható következtetés abból is, hogy a felperes hitelezői igénye mértékével megegyező összegű biztosíték adására kérte az alperesek kötelezését.

Kérték a megállapított ügyvédi munkadíjnak a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti összegre, a követelés alapulvételével történő mérséklését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperesek másodfokú eljárási költség viselésére való kötelezését kérte.

A fizetőképesség megőrzése érdekében tett alperesi hivatkozás kapcsán előadta, hogy az figyelembe nem vehető, ugyanis a tagi kölcsön egyes részének az elengedésére jóval korábban került sor, így az alperesek 2011 őszén tudatában voltak annak, hogy ez az intézkedés nem állította helyre a fizetőképességet. Úgyszintén nem vehető figyelembe a követelésérvényesítés költségeivel kapcsolatos ajánlatkérés sem, mivel az alperesek költséggel nem járó módon is érvényesíthették volna követeléseiket, míg a hivatkozott vezető tisztségviselői „döntési szabadság” nem erre az esetre vonatkozik. Helyesen állapította meg a törvényszék az alperesek vagyoni felelősségének a mértékét is, mely a vagyonsökkenés értékében került meghatározásra, míg a vagyoni biztosíték nyújtására kötelezés a felperes nyilatkozata alapján történt. Hangsúlyozta, hogy a biztosíték mértéke nincs kihatással a felelősség mértékére. A felperesi jogi képviselő munkadíja az alperesek felróható magatartásának az eredménye. A bíróság az eljárás során három tárgyalást tartott, melyre való felkészülés, az azokon való részvétel, illetve beadványok elkészítése meghatározó a végösszeg tekintetében, mely tevékenységéről a felperes kimutatást készített. E körben hivatkozott arra, hogy az adós több éves gazdálkodási dokumentumait kellett átvizsgálnia, elemeznie a felhívott törvényhely megvalósításának igazolásaként, melyet az elsőfokú eljárás során 17. sorszám alatt csatolt beadvány is igazol. Kitért arra is, hogy a Cstv. 33/A. § szerinti tényállás rendkívül összetett, melynek megítéléséhez szükséges a bírói gyakorlat megismerése is.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem osztaná az álláspontját és az alperesi fellebbezésben foglaltakat fogadná el a felróhatóság, illetve a felelősség mértéke tekintetében, úgy kérte az elsőfokú eljárás során is indítványozott bizonyítás lefolytatását.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ügyben a tényállást helyesen állapította meg, és helytállóan vont következtetést az alperesek egyetemleges felelősségére. Helytálló az alperesek biztosíték nyújtására történő kötelezése is, és nem eltúlzott az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj összege sem. Az alperesi vezetők magatartása következtében előálló vagyonsökkenés összege tekintetében azonban nem osztotta a másodfokú bíróság a törvényszék álláspontját, és a törvényszék ítéletét ebben a részében az alábbi indokolásbeli pontosítással hagyja helyben.

A másodfokú bíróság egyetértett a törvényszéknek azzal a megállapításával, hogy az adós társaság legkésőbb 2011. december hó 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Ekkor az alperesek előre látták, illetve látniuk kellett, hogy a társaság az esedékességkor nem lesz képes a vele szemben támasztott követelések kielégítésére. Helytállóan állapította meg a törvényszék végzése indokolásában azt is, hogy az alperesek a 2011. üzleti évre vonatkozóan nem tettek eleget a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségüknek, de nem tettek eleget határidőben a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott tevékenységet lezáró mérleg elkészítési kötelezettségüknek sem, így a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kellett. A vélelem

megdönthető, az alperesek azonban a vélelmet nem döntötték meg, mivel nem bizonyították, hogy minden szükséges intézkedést megtettek a hitelezői veszteségek elkerülése, illetve a taggyűlés intézkedéseinek kezdeményezése végett. E körben egyetértett a másodfokú bíróság a törvényszéknek azzal a megállapításával is, hogy a kintlevőségek behajtása érdekében az ügyvezető által a jelen ügyben tett intézkedések – tájékozódás a peres eljárás folyamatáról, költségeiről – nem elegendők a felelősség alóli kimentéshez. Mint ahogy nem eredményezheti a likviditási problémákra való hivatkozás sem a felelősség alóli mentesülésüket, mivel egy felelős vezetőnek minden lehetséges intézkedést meg kell tennie a követeléseinek behajtása érdekében.

A vélelmet alperesek nem döntötték meg azzal sem, hogy a peres eljárás tartama alatt utólag elkészítették az adós egyszerűsített éves beszámolóit, melyekből megállapítható, hogy a 2011. üzleti évben – a korábban időben letétbe helyezett mérleg adataihoz képest – az eszköz oldalon változás következett be, a 10.846.000 forint eszközérték 18.537.000 forintra nőtt, melynek egyik alapvető oka a követelések összegének jelentős emelkedése volt.

A törvényszék a rendelkezésre álló adatok alapján – helytállóan – a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2011. december 31. napjában határozta meg, így a bíróságnak a vezető tisztségviselők ezen időpont utáni magatartását, illetve az ezzel összefüggésben okozott vagyonsökkenést kellett vizsgálnia. Ebből következően nem osztotta a másodfokú bíróság a törvényszéknek azt az álláspontját, hogy a vagyonsökkenést a 2010. évre vonatkozó egyszerűsített beszámolóban kimutatott eszközzel megegyező mértékben állapította meg, mivel ekkor a fenyegető fizetéseképtelenség még nem volt megállapítható. Figyelemmel azonban arra, hogy az alperesek a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése utáni időszak vonatkozásában sem tudták megdönteni a törvényi vélelmet, vagyis azt, hogy a hitelezők érdekei nem sérültek, így a felelősségük megállapítható, mely annak a mulasztásuknak az eredménye, hogy a 2011. évi mérlegben kimutatott követelések közül a 10.996.617 forint összegű követelés behajtása érdekében a szükséges intézkedések megtételét elmulasztották.

Alap nélkül hivatkoztak alperesek a hitelezői veszteségek csökkentésére irányuló, a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése utáni magatartásként a könyvelővel, illetve több jogi képviselővel folytatott levelezésre, illetve jelentős összegű tagi kölcsön elengedésére, valamint arra is, hogy minden – ügyvezetőtől elvárható valamennyi – lehetséges intézkedést megtettek a hitelezői veszteségek elkerülése érdekében. Azontúl ugyanis, hogy mind a tagi kölcsön elengedése (2011. május 16-i taggyűlési jegyzőkönyv), mind a levelezés még a fenyegető fizetéseképtelenség időpontját megelőzően történt, és így a 2011. december 31-e utáni magatartás igazolására nem szolgál, a levelezés tartalma sem alkalmas az állításuk igazolására. Ahhoz ugyanis, hogy a kintlevőségek behajtása érdekében egy vezető a szükséges intézkedések megtételét igazolja, nem elegendő annak bizonyítása, hogy általánosságban tájékozódtak az eljárások lehetséges kimeneteléről, és költségeiről. E körben nem fogadható el a likvid pénzeszköz hiánya sem, mivel az alperesek azt sem igazolták, hogy a jogi út igénybevitelét megelőzően minden szükséges intézkedést megtettek a követelések behajtása érdekében, de emellett – mint arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt – indokolt esetben illetékfeljegyzési jog biztosítása mellett is lehetőségük lett volna a jogi út igénybevitelére. A csatolt levelek ezzel szemben azt bizonyítják, hogy a vezetők általánosságban informálódtak a lehetséges jogi lépésekről, és azok lehetséges kimeneteléről, illetve a szállítóik felé is pusztán egyeztetési javaslatokat tettek.

A fentiek alapján így egyetértett a másodfokú bíróság a felperes 2014. szeptember 2-án 17. sorszám alatt előterjesztett beadványában foglaltakkal, mely szerint a vagyonsökkenést az adós követeléseinek behajtásának az elmaradása okozta, mely alapján a vagyonsökkenés mértéke 10.966.617 forint.

Tévesen hivatkoztak a fellebbezők arra is, hogy a hatályos jogszabályok nem írják elő a vezető számára a vonatkozó jogszabályok „naprakész ismeretét”. Éppen az alperesek hivatkoztak a jogi tájékozódásra, míg azt nem állították, és nem is bizonyították, hogy nem kaptak tájékoztatást a jogi képviselőtől a likviditási helyzetükből adódó perindítás lehetőségéről. Rámutat a másodfokú bíróság, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő adós vezetői alappal nem hivatkozhatnak arra sem, hogy az ügyvezető döntési szabadságának része a követelés jogi úton történő érvényesítése tárgyában való döntéshozatal. E döntési szabadság korlátját teremti meg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése azzal, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői érdekek elsődlegességének a figyelembevételét írja elő a vezető tisztségviselő számára. Ha pedig a vezető tisztségviselő a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően mégis úgy dönt, hogy eltekint a perindítástól, úgy e döntésének a következményével számolnia kell.

Téves továbbá alpereseknek az a hivatkozása is, hogy a tagi kölcsön elengedésére figyelemmel alappal feltételezték a fizetéseképtelenség „orvosolását”. A tagi kölcsön elengedésére ugyanis 2011. május hónapban került sor, míg 2011 őszén a könyvelővel folytatott levelezés azt igazolta, hogy az adós még a kisebb összegű számláit sem tudta rendezni. Így alpereseknek kellő ismerettel kellett rendelkezniük a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállásáról.

Nem terjeszkedett túl a törvényszék a kereseti kérelmen azzal, hogy 10.846.000 forint erejéig állapította meg az alperesek egyetemleges felelősségét. Tény, hogy a felperes hitelezői igénye az eljárási költség és tokekövetelés alapján csupán 1.019.167 forint (míg teljes hitelezői igénye 1.481.585 forint) összeget tett ki, azonban a bíróságnak a vezetők magatartásával összefüggésben előállt vagyoncsökkenést nem az egyes hitelezők ki nem elégített hitelezői igénye alapján kell vizsgálnia, hanem összhitelezői szempontból. A megállapítási per jogerős befejezése után – annak eredményétől függően – bármely hitelező kérheti a meg nem térült követelése arányos kielégítését.

Egyetértett továbbá a másodfokú bíróság a törvényszék biztosíték megfizetésére kötelező rendelkezésével is, mivel a törvényszék a vezetők felelősségét megállapította, így a jelen eljárásban alkalmazandó Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján a vagyoni biztosíték nyújtásáról a felperesi kérelem alapján helytállóan döntött az elsőfokú bíróság.

Alaptalan alpereseknek a perköltség összegének mérséklésére irányuló fellebbezési kérelme is. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése lehetővé teszi a megbízási szerződés alapján megállapított ügyvédi díj mérséklését, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével, vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a munkadíj mérséklésének az indoka a jelen ügyben nem állt fenn, mivel a meg nem határozható pertárgyértékű perben (ahol egyébként sem a követelés alapulvételével történik az ügyvédi munkadíj összegének a megállapítása) a felperesi jogi képviselő által kifejtett tevékenység – értékelve az ügy előbbre vitelét elősegítő beadványai tartalmát is – a részére megállapított munkadíjjal arányban állónak tekinthető. A felperesi jogi képviselő a keresetlevélen túl további három több oldalas, a felperes részletes álláspontját és bizonyítékokat is felsorakoztató beadványt csatolt, és emellett részt vett három tárgyaláson, így a megállapított ügyvédi díj eltúlzottnak nem tekinthető.

A fentiek alapján ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, erre figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperesek viselik az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésben meghatározott mértékű fellebbezési eljárási illetéket, valamint megfizetni tartoznak a felperes részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés alapján, mérlegeléssel megállapított összegű másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat. A másodfokú bíróság a felperes által megállapítani kért díjjal szemben alacsonyabb összegben állapította meg az ügyvédi munkadíjat, mivel nem látta indokoltnak további költség elszámolását és annak érvényesítését a tárgyalásra való felkészülés címén. A felperes a fellebbezési tárgyalási napot megelőzően terjesztette elő a fellebbezési ellenkérelmét, melyben álláspontját összegezte. Olyan adat azonban nem merült fel, amely a fellebbezési ellenkérelem megszerkesztésén túl, az adott peres eljárás anyagának áttekintését, és ezáltal további időráfordítást igényelt volna. Ezért a Fővárosi Ítéltábla – elismerve, hogy az ügyvédi megbízási díj szabad megállapodás tárgya [1998. évi XI. törvény 9. § (1) bekezdés] –, nem látta indokoltnak a megbízási szerződésben megjelölt, irattanulmányozás címén elszámolt munkadíj felperesre, mint peresztes félre való áthárítását.

Budapest, 2015. április 29.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző